

СатирикоN (Pro i contra)

Автор:

Іван Драч

СатирикоN (Pro i contra)

Іван Федорович Драч

Поет, кіносценарист, драматург, перекладач, мислитель, громадський діяч, політик, лауреат Шевченківської премії і Державної премії СРСР Іван Драч (нар. 1936 р.) свого часу стрімко увірвався в літературу «шістдесятників» і своєю оригінальною поезією наробив чимало галасу. В кінематографі саме за сценаріями Драча було створено низку справді культових фільмів – «Пропала грамота», «Криниця для спраглих», «Камінний хрест». Його поезію добре знають і люблять не тільки в Україні, а й далеко за її межами. У видавництві «Фоліо» вийшли друком книжка поетичних перекладів і статей митця «Наближення» (2008) та збірки поезій «Сивим конем» (2011) і «Тощо» (2013).

До видання увійшли вірші Івана Драча із циклів «Самоідентифікація», «Коли своєволить сваволя» та «СатирикоN», написані в останні роки, в яких поет чуйно вловив найтонші вібрації сучасності.

Іван Федорович Драч

СатирикоN

(Pro i contra)

Самоідентифікація

Ніцше

Чи є у кого-небудь тепер, наприкінці XIX століття, виразне уявлення про те, що поети могутніших віків називали натхненням?

Ф.Ніцше. «Ессе Ното»

Прогресивний паралітик Ніцше.

Ніцше – божевільний смолоскип...

Хто прорік і глибше, і буйніше.

Реготав – і заривав на схлип.

Гебельсів і Гітлерів минаю.

Чи було? Не знаю! А було!

Із моїм народом, тож зі мною.

Ти ж над нами розвергав крило.

Та сприймаю твої горді висі

І твою високогірну суть.

Обернися, Ніцше, обернися,

Без охвістя того в нас побудь.

Заратустра тут громово скаже:

«Над гробами прапори киплять».

Ворог – інший. Знай же, брате-враже:

У тризуба меч по рукоять!..

Чечени

Це Чечня мстить тобі і мені.
Що ж ми такого зробили Чечні?
Те зробили, що вбили.
Що дозволили вбити Чечню.
Що вбивали її день по дню,
Що за неї тоді не обстали,
Коли в світовому меню
Цін преїскуранти на неї зростали.
І кат здивував мене дивом із див —
Путін Кадировим походив...
І він їх тримає тепер у руці,
Не чеченці вони – вже кадировці...
Вже Америку нині Чечня жахає.
Бояться вже Джон і Хаєм
Чеченського сліду.
Посієш отак зненавиду
І не проросте любов.
Яка далі рима?
Рима чеченська?
Вгадали. Кров...

Дарунок на ювілей

Ти тікаєш. Та рятунку
Нема з твого подарунку.
Онде він: це цілий пульт.
Ось інфаркт. А ось інсульт.
Ось тобі кошмарний сон.
А ось повний паркінсон.
Тож забавам годі. Край.
Що ти хоч, те вибирай.
В паркінсоні вже не пити,
А в альцгеймі ще солити
Можна свіжі огірки,
Коли руки – дрижаки.
Чарку піднесуть ще друзі,
Не розіллється на пузі,
Спинить все засциматня,
Як ніщо вже не спиня.
Пульт отой в твоїх роках,
Але не в твоїх руках.
Не роби собі ти культу
Із дарунку цього – пулту.
А живи – як жив. Живи!
Геть дурне із голови!..

Відсутність нюху після антибіотиків

Ніщо мені не пахне й не смердить...

Як це жахливо! А ніщо не пахне...

Очей твоїх зарошена блакить

Мого цілунку виболіло прагне.

Ніщо мені не пахне й не смердить.

Як це потворно! Де той лютий сморід?

Огидитись, о як мені кортить!

Нема огиди. Зеро. О, айм сорі!

А дуб цвіте. Волоття золоте.

Як дивно пахло це густе волоття.

В минулім все лишилось, а проте

Конвалією дихає волосся,

Твое волосся золоте й пахке.

Ще запах чую, а сивин не видно,

Ледь стріпується, буйне і легке,

В парфумах ледь смеркає ненаситно.

Полин ледь-ледь проб'ється з полину —

Його мерщій у пащу самогону.

То, може, звідти нюх свій поверну —

Його я чую й чутиму до скону.

Цибуля ось врятує. Огірок —

Із хрону й кропу зеленава дуля.

Ось буде постріл. Зводиться курок.
Сочисто в ніс – кума моя цибуля.
Тож все ж не одцурається буття,
Не зашпортнись я у своєму горі.
Пробігла внучка – як пахтить дитя.
Йде сукин син – який од нього сморід...

Самоідентифікація

Ані штокали,
Ані какали,
Вели мову барвінково,
Розмовляли чорноброво —
Лиш балакали.
Ані пшекали,
Ані пшикали,
Як журавлики,
Курликали.
Воловодились,
Плуганились —
Все базікали,
Коли вже було смертельно,
Чорно ніколи...

???

Схід – солодкий

Захід – солоний

Дай мені солоду

З твоїх долоней

Жінко – сніжинко

З диханням гюрзи

Ти захмели мене

Але й тверези

На терези

Я не кину життя

Солодко-солоне

Життя – не ниття

На терези

Кину долю свою

Сходе мій Заходе

Смерть у раю

Я одраюю

У пеклі твоїм

Усе поруйную

Про все розповім

???

Вибираю хрест із сонцем —
Просить вибрати рідня
Й золотюнім волоконцем
Витись до Великодня.
А на Паску йти крізь вітер
Просто до Теліженців,
Де у святошний гармидер
Так багато промінців,
Де трава буйно-зелена,
Де безсмертя – то трава,
І до клена – чорноклена
Клан уклінно порива,
Бо хрест вибрали із сонцем,
Неможливо без хреста,
А без сонця скорогонцем
Не впізнає простота...

Глибока аденома

(Фрагменти з лікарні)

Пішов із дому.

Забрав аденому.

В Інституті Урології професор

із-за столу не встає і на мій

добридень каже суконно, безцеремонно:

- Скидай штани!

Велика черга стоїть за мною, а

я прийшов, бо нетерпець, по блату,

по дзвінку, чергу минувши таку.

- Що за центропупія?

Колупну у дупі я,

Не хочеш - не колупну?

І геть тебе прожену?!

...Став у позу.

Виставив гармату.

Для сміливості вдома

Вихилив дозу,

Не забув і зарплату.

Професор:

- Будеш живий! Не тепер, а тоді...

Негайно лягати, бо бути біді.

Чи маю

я

рацію?!

Негайно

на операцію!..

???

Молодиця. Нівроку собі молодиця.

В якій би міг на ніч заблудиться.

Стриже мені кучері між ногами.

Які лоскiтливi гами —

Готує до операції.

Радість серед протрації,

А де ж стидоба? А де сорома?

Просто – нема...

...Розпанахав животяру. Покулупався.

- Полковнича аденома. Субчик попався.

А я генеральську сьогодні вже одбатав.

Пішло та поїхало – комсостав!..

Халатне ставлення

Двадцять халатів не на Бессарабці.

Знов понеділок, човгають капці.

Маски задраєні. Йде професура.

Всі очі на тебе. Знайома фрезура.

А поміж ними пані з косою,

Спішить, бо не знає ні миті простою.

Скелет із косою, з отою, що косить.

Може, кирпатоі з тебе вже досить?
Найбільше ж тебе облягли сорома,
Ти ж голий лежиш, навіть плавок нема,
І припнутий корінь твій, кореневище
Донизу вагою, бо пнеться все вище,
А ядра підняті (так служба веліла)
З тремтячого твого нещасного тіла...
Це ж хто підхікіує, хто це хихоче?
Як ти заплутався, друже мій, хлопче,
Очі сміються в палких молодиць,
Що ниць вилітали з пахучих спідниць.
Тепер вони зверху, в халатах халатні...
Чи ти боездатний? Вони боездатні...
Професор розводить у скрусі руками.
Буває ж таке! Практикуем роками,
А тут щось не вийшло. Невдалий момент!
Рішуче наступимо на сентимент!
Пробити попробуем механічно.
Дививсь академік на нього критично.
Я знав, що усе на мені окошиться.
Дивилась професорка, славна лошиця,
Кирпата з косою скелетом трясла,
Й сестричка була з Домонтова села.
«Давай, пробивайте», – сказав так синкліт,
Й кирпата косою махнула як слід...

???

Вона лиш в палату – сміх без причини:

Всім слухать мене – вище яйця мужчини!

Всім слухать мене – корінця одтягнути

А яйця підняти як хочете бути

Знову при ділі – шануйте ядра

Так вчила Цезаря Клеопатра

Так вчили індуси у Камасутрі

Вони ж були ловкі і хитромудрі

Синочок, не смійся, тобі я поправлю,

Твое причандалля тобі переставлю...

А ти депутат починайся із дна ти

Мені ти не хочеш підняти зарплати

То хай в тебе корінь не підніметься

Он бач одвернувся – уже він і дметься!

Тож вище мужчини – не голови яйця!

Нехай молодиці ще ними пограються

Бо кожна свого перелюбчика варта

Бо кожна чекає свого більярда...

Сміється регоче медсестра з Домонтова

Аби ти була мені вічно здорова!

Ганчіркою вазяе сова відерцем

А кожне словечко у неї із перцем
Стала. Одхукалась. Сміх без причини
Яке наше гасло? Вище яйця мужчини...

???

Федорченко з Миколаєва, учасник ВВВ.

Хай ще сто літ дядько живе!

Поруч на ліжку правду розповіда

Спеціально приїхав – мучать годя,

І забрала у кума його швидка,

Напилися, звичайно ж, не молока

Дядько могутній. Персонаж із Довженка.

Сила колотить його навіжена.

Він вже прапрадідом декому буде.

Для нього лікарня ця – зовсім не будень.

Треба ще вижить, бо внуки проп'ють

Його минуле, сучасне й майбутть.

Треба праправнуків виходить, сину.

Хтось мені прийде із них на заміну.

Я – рядовий. Аденома моя – генеральська.

Видно, що доля у мене райська,

Півлітру ще двигну у вісімдесят.

Так хто генерал з нас, а хто солдат?

Федорченко з Миколаєва, учасник ВВВ.

Хай до ста літ дядько живе!..

???

Баночки-шманочки, груші з авоськи —

Прибігли родиною. Горіхом волоським

Мене пригощають. Сусід я, сусід.

Він – інвалід. Таж і я – інвалід.

Щебечуть сімейством – повна палата.

За віщо мені така люта розплата?

Щодня їх по п'ятеро. Я ж чом один?

Євреї вони. А я що – грузин?

Сімейство мое десь розбіглось в світи.

Чічко-Марічко, хіба що е ти.

А то вже здурів би! А тут ще, як кат,

Московський видзвонює Патріархат.

І кличуть до сповіді тут, у лікарні.

Та ліпше зведуся й подамся до псарні,

Аніж їх чути та ще сповідатись.

Поверну, поверну всі цифри і дати,

Не дамся, не здамся, нехай хоч сто бід!

Вставай і ходи. Ти – не інвалід!

???

Лежать гострі голки на дезінфекції,

Чекають, як видно, якоїсь протекції,

Щоб дався я колупатись в мені

І пропадати в тяжкому вогні.

Молоді – практикують. Я кров'ю зійшов.

Давай розпанахали знов його шов.

Каже сестра: «Депутат – кабаняра.

Кров, як в кнура. Йому це покара,

Що ми отут гибнем за копійки.

Рачкую щоночі – в мої то роки!»

Молодша сестричка: «Та він – як Ісус!

Терпить, не стогне. Йому за це – плюс...»

Я чую й не чую. Та, видно, біда,

Життя мое десь і кудись пропада.

Гукають професора вже практиканти,

Як я побував десь у пеклі у Данте.

Все чую. Все бачу. Видно, живу.

Сестричку вже бачу. Вже третю. Нову.

Це вже професорська асистентка,

Дуже ловкенька, видно, доцентка.

– Що пізнаеш нас, бачу, обох.

Я плачу. Сміється він. Білий, як Бог,

Професор мій Бідний. Бідний – це я.

Зі мною, багатим, родина моя.

Провідали. З'їхались. Господи Боже!

Ти помагай, як ніхто не pomoже...

м. Київ, Олександрівська (Жовтнева) лікарня

2004, 2014

???

Шеделя білоколонне диво...

М. Зеров

О Шеделя білоколонне диво.

Як світиш ти високо і правдиво.

Як тішусь я, що бачу тебе ще раз —

Пощезла днів моїх пісна печера

В Печерській лаврі, в сяеві дзвіниці.

Де не зозулі грають, а зигзиці,

Де вже не голуб, але голуб-дух,

Де урочисто, чисто все навкруг,

Де даль віків у сяеві небес,

Де дух з колін підвівся і воскрес,

Де між зірками, вічними й новими,

Літають шестикрилі серафими

І херувими всі четвертокрилі

Напоені у Гізеля в чорнилі.

Де Нестора – святого літописця

В Ілларіона всі молитви пишуться...

Летять літа, чи сонце чи сльота,

Літають ще, літають ще, літа...

Світи ж високогірно і правдиво

Ти – Шеделя білоколонне диво!..

Народ

...Дрижить протоплазмою без ядра...

Є. Маланюк

Нас пригноблювали негаразди

В газових камерах ми були

Під дустом виживали не раз ми

Наковтавшись ганьби і хули

Та вже можемо бути народом

Нині кров'ю беруть нас на спит

Не здамося кацапським забродам

Будем зверху, не підем на спід

Ядро знайшлося у протоплазми,

Майдан – це основа основ ядра.

Співаймо тепер над усі негаразди:

Не пора! Не пора! Не пора!..

???

Вночі проти Різдва

Упала сосна

Дуже здорова

Двадцятиметрова

Як Сатана

Розбила японську альтанку

І на світанку

Вже на Різдво

Трощею всіх лякала

Жахом якогось лекала

Та її торжество

Піде на дрова

Аби ти була здорова

Сухе

Ваше

Превосходительство

Будь ти мені здоровенна

Карго суха і скажена

Підеш на дрова

Як впала проти Різдва

На дрова або ж на дрова

Все дно – раз чи два

Шкільна любов

На турніку сонце треба крутити щодня.

На брусках на руках рвучко стояти.

Без розбігу чітко стрибати через коня.

Мені і не снились такі результати

Та ще як вона дивиться через вікно.

Та ж наче не дивиться. Як би ж то дивилась!

Як зараз я бачу захоплення юне дно —

Аби вона тільки в кіно відпросилась!

Оркестр вдарить з клубу на всю губу.

Жаб'ячий переб'є – парні такі оркестри.

Обох їх вистачить на всю долю, а то й судьбу.

Аби ще далась додому за руку провести.

Садки вишневі в ночі як білі легенди стоять.

Місяць на небі до сонця буде стояти,

А потім у річку впірне, сховається між латать

І буде за п'яти русалкою лоскотати...

Самогон і самогонка

Слюсаревському вдогонку —

В баби Клуші є закон

Розрізняти самогонку,
Вирізняти самогон.
Ну а в мене, як іконка
Із дитинства свій фасон.
Коли баба – самогонка,
Коли дід – так самогон.
Самогон лиш буду пити,
Самогонку – в перегон.
Перваком лиш замінити
Можна лютий самогон.
Узяв дівку – беззаконну.
Не зморив би її сон,
Їй налию самогонку,
Сам візьмусь за самогон.
Як японець до японки,
Залицяється щодня
Самогон до самогонки —
Буде самогонення!..

23.03.2015

???

Молодці воюють на Сході

Молодиці дивляться «Роксолану»

Дівчата воюють на Сході
Хлопці мріють про Роксолану
Що в нас такого насподі
Що при всілякій погоді
З генеральним планом ачи без всілякого плану
Повна індустріалізація
Повна колективізація
Тепер – повна роксоляннізація
Для кожного клону чи клану...
Українська цивілізація
Належить султану?
Вигадана Настя Лісовська
Незнана бранка з Рогатина
Rossa, Rosa, Roxa, як наша вина,
Як доля наша ще як угодовська
З глибокої глибини до нас дорина
Яремна, гаремна – ніяк не московська
Турецька якась сатана!
Не можемо ми без чужої приправи
Цар чи султан, а все ж нами править
Затемна й завидна!..

???

Не ридай про мене, мати.

Та й тебе давно нема.

Та й чого тобі ридати

Над живим? Мамусю, ма?!

А ти плачеш з того світу,

Ти ридаш з праглибин —

З цього світу в знак привіту

Наш прийшов до тебе син!

І ридаете ви з внуком,

І не збудетесь ридань.

Розпаношуся, розпуко,

Чи всенощно ачи в рань!

І ридаете ви з батьком.

Все як в казці – цок в лобок!

Прийшов внук – скоробагатько,

З ним півкопи копійок.

Не ридай про мене, нене,

Вам – чекати, нам – болить.

Прийміть це дитя шалене,

На тім світі прихистіть!

???

Мені кричить глуха кропива.

Б'є в очі золотом жовтець:

Сліпа питає перспектива

Чи вже кінець чи ще кінець?!

На це ехидне під'їдання

Я не одмінюся в лиці

І вам скажу на розвітання

Початок є в моїм кінці.

Здолавши всі захланні тести,

Життя розбивши смертну кліть,

В мені киплять усі протести

Нескорених тисячоліть.

І в цьому звична праоснова —

Понад минущим, що є все,

Несе мене правічна мова,

І понад смертю пронесе!..

Славень Гривні

Я люблю, як ту царівну,

Українку диворівну

Гривню – долара нерівню,

Ну а євро, то ж єврей!..

Кого хочеш, долар взує,

Він глузує, коверзує —

Даси п'ять чи двадцять п'ять?

Та спинися вже – дай п'ядь!

Як ми гривню ту чекали!

Як сичали всі шакали!
Не пускали до дверей!
Та діждалися ми гривні.
Тиснуть долари противні.
Ну а евро, то ж єврей!..
Гривню бідну роздягають,
Роззувають, розривають —
Вона гордо все ж стоїть!
Хай глузують доокола.
Хоч дешева, хоч і гола.
Хай стоїть ще сто століть...
Ну а евро, то ж єврей!
Все стоїть коло дверей!..

Порошенку

Хто може протистояти Путіну – так це Порошенко!

Навальний, соратник Новодворської

І

Розпороши, Порошенку,

Ворогів на порох!

Бо глузує, коверзує

Наш заклятий ворог.

Хіба Путін

На розпутті?!

«Вам пошлю

Морози я. —

«Русский мир» пошлю

І буде

Нова Новоросія.

Не врятує

Вас Обама,

Ані хитра

Меркель.

Будуть стукатись

Лобами.

Доки Вам не смеркне...»

Розпороши, Порошенку!

Годі бути солодким!

Будь солоним,

будь перченим,

будь нам стовідсотковим!

Розпороши, Порошенку,

Ворогів на порох —

Хай на кутні засміється

Наш заклятий ворог!

Роздери вороже кодро

На дрантя, на пір'я!

Як Афган колов у боці,
Хай заколе Сирія!
Знаємо багацькі вади.
Ти – скоробагатько.
Коли взявся батькувати,
Так батькуй! Будь батьком!
Будь скаженим,
навіженим,
та не будь хорошим,
А не справишся, наш батьку,
із кодлом ворожим,
Тоді тебе, Порошенку,
ми геть розпорошим!

II

Порошенко починав з цитації: «Щоб подолати корупцію, посадить для початку трьох своїх друзів. Ви знаєте напевно – за що, і вони знають – за що». Згодом я дізнався, що це були слова Лі Куан Ю, тодішнього прем'єр-міністра Сингапуру, який недавно помер у віці 91 року і був при владі років сорок, коли не більше. Зробив свій край шедевром.

Порошенку треба було б почати посадку, щоб не бути голослівним, з Гройсмана, Луценка і кого третього, я не знаю, ви знаєте краще. Жаль, що садити довелося б з таких симпатичних для мене людей. Гройсман спробував би, що воно таке – в'язниця, Луценко зробив би порівняльну характеристику між буцегарнями Януковича і свого теперішнього шефа, а третій – про третього ви знаєте краще. Тоді б народ повірив Президенту і пішов за ним би у вогонь і воду добровільно, а не з недовірою, як тепер. Чимсь треба жертвувати, або друзями, або фірмою «Рошен» в Липецьку...

III

Що ж підходить Україні,

Що ж писав Ю на коліні:

«П. ти слухайся дружину

Так як Ю слухав Чу (дружина Лі Куан Ю)

На партійну на дружину (БПП)

З палицею йди, як Чу

До дітей ходила справно —

І Блок слухатиме славно!..

Заробивши досхочу,

Він поставить їй свічу!..

Йти або в багатство,

Або в депутатство,

Чом синок твій недочув?

Мама не була як Чу?

З усіх рекомендацій Лі Куан Ю не забороняй лише цілуватись на вулиці – це заборонити найлегше при такій кількості силових відомств. Але ця заборона матиме катастрофічні наслідки...

В. С

...Ваню, візьми закохайся у мене.

Ваню, візьми мене полюби,

Аби щирість проста і натхненна

Осяяла наші хохлацькі лоби.

В. Симоненко. «Освідчення»

А я був би наодинці

Я із вами, Тарандинці,

Пас би кози ачи вівці

В маленькому селі Біївці.

Скільки спільних в нас проблем

З відмінником Василем.

Я б з ним в школу шурував,

І качок ганяв на став.

Чи ж були у них качки?

Чи лиш кури й огірки?

Йому б вибрав огірка,

Вчився добре – честь яка!

Я ж бешкетник, хуліган.

Вчився добре, без доган,

Та змагав мене футбол.

Він забив би мені гол

По науці – все ж на п'ять!

Як же зараз доганять?

Дорогий Василю! Брате!

Де ж нам мужності набрати

І твоєї висоти,
Щоб так просто й чесно йти.
Ти – високо! Звіддаля
Покажи свого бриля...

Квадрат Малевича

Корінна киянка-пенсіонерка
Надія Іванівна Лобанова
Розповіла мені по дорозі
Про чорний квадрат Малевича
Стосовно сучасного пекла.
Чотири Президенти наші —
Два Леоніди, Віктори два
Створюють чорний квадрат.
Мусить біда наша перестати.
Мусить з'явитися світло
В проломі квадрату чорного
Створеного, злютованого
Чотирма Президентами.
Йшли ми з Володимирського собору.
Сто свічок купив для каплички.
Сто затятих думок
Роїлось в моїй голові.

Я запізнававсь на презентацію
Альбому Миколи Стороженка.
Сто свічок запали мені
В проломі квадрату чорного!
В квадраті тунелю мовчали свічки.
Бодай одна свічечко, запалай!
Господи, Богом молю,
Зблисни мені!.. Одну свічечку!..

07.03.2015,

Конча Озерна

???

Я стільки життів прожив у житті,
Мов кінь, толочився в зеленому житі.
Завжди був самотнім, у кожному гурті.
Копита підковами не підбиті.
Коли ж їх підбили й пустили у світ —
О як заболіли жорстокі вухналі!
Та бив я підковами, гупав у лід,
Мені підкорялись засніжені далі.
Копита скришились, підковок катма
А як без копит, лиш відкинуть копита.

Зима коверзує, кепкує зима:

Яка ж вона мокра і несамовита.

Життя за життям загортає вона.

Змолось на біло столочене жито.

Там радість і біль, там покута й вина.

Все біле болить, усе болем прошито...

Солонцювати

«Солонцювати» – дієслово, яке повергає мене в націоналістичний трепет! Цього дієслова немає ні в російській, ні в польській мовах, про інші мови не йдеться, там його і не повинно бути. Сьогодні я солонцював. Давно вже підготував літр львівського оригінального світлого пива зразка 1715 року. З Теліженець привіз хабар – літр коров'ячого молока у пляшці з-під «Моршинської». Купив в'яленого ляща за 10, 15 гривень, зекономив гривень 10, бо такого ж ляща дядько в підземному переході продавав за 20-ку. Треба ж було осміліти настільки, що наважився знайти відкривачку і відразу ж, ще не встиг розпакувати моркву для Рекса, як нахабно підважив металевий кружалець і налив пиво, яке чекав уже тижнів два. За першим ковтком ще не брався за ляща. Спершу приготував їжу для Рекса і поставив йому в куток. Він узявся за роботу. Отоді я взявся за ляща. Скрутив голову як справжній катюга і став віддирати луску. Якою ж смачною була в'ялена риба за 10, 15 гривень! Яким же втішним був смак львівського оригінального!.. Не минуло й години, як страшенно закортіло пити. Отоді і нагодилося холодненьке молочко з Теліженець.

Ох це ж його і пронесе зараз! – подумали недруги мого питомого словечка «солонцювати». Аж ні! Все було в повному ажурі! Лише мені згадалося, як колись довелося читати одну польську книженцію, і одна сучасна інтелектуалістка з Варшави чи Кракова дуже кепкувала над Тарасом Шевченком, як він готувався вже після заслання до приятельської учти з друзями, як він готував собі вечерю з тарані чи ще з якоїсь солонини – як він збирався «солонцювати»... «Матеріал для різуна, для гайдамаки, для волоцюги», – нічого іншого і не скажеш! Не для подумання! От що значить одне-однісіньке питоме українське дієслово, якого

немає в сусідніх мовах слов'янських, не кажучи вже про кримсько-татарську, турецьку чи угорську, чи литовську... Відразу тобі Шевченко – бандерівець!

Отож мені досить один раз на рік посолонцювати, аби впевнитись, що без мене і цього мого питомого дієслова світ западеться, світ зміліє і змаліє! І не треба мені Тягнибока, щоб упевнитись у своїй національній ідентичності – досить мені послухати міністра Табачника (а не акордеоніста Табачника), почитати Олесь Бузину з його малоросійським столітнім родоводом у добре приготовленій як журналістська страва газеті «Сьогодні», і я вже можу нормально існувати в цьому світі, де без мене все ж чогось бракує, як бракує мільйонам багатомовних дієслів єдиного неповторного словечка «солонцювати»!

На спектаклі «Грек Зорба»

Котилася торба

з високого горба —

Там роман «Грек Зорба»

Був!

Котилася торба

З високого горба —

Славний фільм «Грек Зорба»

Був!

Котилася торба

з високого горба —

Вже спектакль «Грек Зорба»

Є!

Віталій Малахов

за єдиним махом

Фільм той перевершив —

Вже!

Режисером Зорби

Як верблюд двогорбий

вантажі вергає

Хай Бог помагає —

Хай!

Славний Хостікоєв

Дивних див накоїв

Мене обеззброїв

Геть!

А Сумська Наталя,

Віртуозна краля.

Вже по Кайдашисі

заздрісниці: лисі —

Глянь!

Нас у раж ввігнали.

Ми на вас запали.

Всі ми стали греки

від кризи та спеки —

Жах!

Тож спектаклю слава.

Малахову - браво!

Є ще в Хостікоєва

Витримка героєва

І снага Енеева

І любов Антеева —

А що є то є!..

30.09.2010 (четвер, на спектаклі)

???

Що воно за дивний пан

Домінік отой Стросс-кан

Що гвалтує кожну дівку

Із Нью-Йорку покоївку

Вдома теж соціалістку

Може б виписав повістку

І на нашу прогресивну

Докторовану і дивну

Що воно за дивний пан

Домінік отой Стросс-кан

Що тасує наче карти

І твої й мої мільярди

Кому схоче тому й дасть

Світова така напасть

Та за ним крізь жалюзі

Уже стежить Саркозі

Що воно за дивний пан
Домінік отой Стросс-кан
Забаглося в президенти
А там вищі дивіденди
Там тебе поставлять раком
І вживуть тебе зі смаком
Хоч орай а хоч ори
Планку сексу догори
Оратаніє.

17.05.2011

Найвищі гості

Знак неба: біле птаство лебедине
У перший березіль мені уперше лине.
Який небесний клекотливий ключ
Весну відкрив і зняв зими обруч.
Так високо! В безтямній високості
Куди ви прагнете, мої найвищі гості?
Я вас почув – взяв березневу свічку,
Прогнати зиму я іду в капличку.
Дух неба сповнив – лебедино біло,
Аж серце з високості заболіло.
На мить майнули – і за мить пропали.

І вічністю в душі навіки стали...
Найвищі гості були нині в мене.
Щось випадкове а чи щось знаменне?
Оця небесна доля березоля.
Якби й мені така світилась доля,
Така висока, чиста і небесна,
Пропала в зимах, відродилась в веснах.
Хай би й тобі засяяла на мить.
Майнула вмить, а вічно вже щемить...

1.03.2012

Наші візії

В. І. Полтавцю

Коли Київ стає Нью-Йорком,
Чигирину – будь Вашингтоном!
І звестись понад нашим мороком,
Українським стать камертоном!
Клекотала козацьким вулканом
Тут не раз вогняна Україна
Синьожупанним і сірожупанним
Дніпрового вуса сивіла піна.

Чом казах нас узяв Астаною?

Чим в Бразилія брав Німейер?...

Доля обійде нас стороною

І шпурне на сміття конвеер.

Автомобільним в столиці корком

Судьбоносно – останнім вагоном.

То ж як Київ стає Нью-Йорком,

Чигирину – будь Вашингтоном...

Черга до діда

В дискотеці знову дід

Звуть баби його «бандіт».

Він собі шукає бабу

Серед юних афродіт

В безсоромному танку

Десь заголить у кутку

Швидко зробить бабі бебі

Вже сто першій на віку

Враз до ЗАГСу поведе

Дівка з вискоком іде

Швидко зробить дачку тачку

І фінансову задачку

Всім розв'яже і т. д.

Розлучається за рік
Невгамовний чоловік
Й знов собі шукає бабу
Загубив бабам тим лік
Всі з машинами з дітьми
Скрізь привітаний людьми
В світі славному гаремі
Всмак живе не то що ми
Заздрим силі життяній
І грошам що є при ній
Все законно по закону
Узаконим лиш зумій
Стань лиш в чергу отаку
Дівко в юному вінку
В нашім славнім блядоході
В незалежнім бардаку.

Валентинки від калини

Лише калина має валентинки.
Сердечко – це калинове зерно.
Вона мене напоїть щохвилинки,
Вона з моім сердечком заодно.
Калинонько! Ти матінкою поїш

І кетягами горнешся до рук,
Коли до тебе вернеться мій поїзд
З далеких розвертаючись розлук.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/drach_-van/satirikon-pro-i-contra

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)